

Bátorság. Szabadság. Nemzet.

Tisztelt Polgármester Asszony! Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kedves Bonyhádi, Völgységi Polgárok!

Szomorú és büszke vagyok egyszerre. Nem is érez másként egyetlen magyar sem, amikor az 56-os eseményekre emlékeznek, amikor tiszteleg a szabadságharc hősei előtt.

Az 1956-os forradalom – Tisztelt Megemlékezők – stigma. Egy olyan sebhely, ami már közel 60 éve a magyarok szívében áll. Olyan heg, amely emlékeztet a bátorságunkra, és a megtorlásra is. Ha ebből a szemszögből nézzük: a magyarság teste összeszabdalt, megtört és sebhelyes.

Mohács, Világos, Trianon, hogy csak néhányat említsek azokból az eseményekből, melyek pusztulással és megcsonkítással sújtották az országot. Mondhatnánk azt is: csoda, hogy fennmaradtunk, mi azonban tudjuk: nem a csodán múlt, hanem csakis saját magunkon.

A második vesztes háborút, gyalázatos cselszövés és zsarnokság követte, majd az 56-os események, mint a tűzkő, felpattintották a remény szikráit. Így szólt erről a Tolna megyei sajtó:

„A magyar nép szabadságharcát az egész világ a legmelegebb rokonszenvvel kísérte. 1848 dicső napjai éledtek fel újra a pesti utcákon, s a világ éberén figyelte, hogy eredményes lesz-e a harc. Nem méltatlanokat ért a világ rokonszenve. Népünk a dicső októberi napokkal beírta nevét a történelembe, s méltó arra, hogy a szabad országok között elfoglalja az őt megillető helyet.”

Majd egy későbbi:

„Egy hétig tartó csodálatos forradalmunk teljes diadalt aratott. Olyan diadalt, amelyet ezer esztendő óta talán soha. A világ szeme rajtunk van és volt az elmúlt napokban, és ismét úgy érezhetjük, hogy megmentettük nyugatot és a nyugati kultúrát.”

Ezek a pillanatok még az öröm, a reménység, a büszkeség pillanatai voltak. A vérüket áldozók és az egész társadalom is hitte, hogy igaz szabadságharc zajlik, egy jó nemzeti ügyért harcolnak, melynek méltó vége lesz. S tudjuk, mi történt: a magyarság minden porcikája ropogott a szovjet láncfegyverek alatt, amelyek utat törtek a kegyetlen megtorlásoknak, és a tekintélyelvű diktatúrának.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Bosszúvágy és gyűlöletheadjárát alapozta meg a kommunista rezsimet, amit a legvidámabb barakknak nevezve, hazugságokkal és a jólét hamis látszatával tartottak egyben.

Mindszenty József szavait idézve:

„Az igazság igazság marad, ha hangját veszti is. De a hazugság hazugság marad, ha milliók hirdetik, milliók erőszakolják és százmilliók vesznek is be.”

Ahogy Mindszenty bíboros, úgy mi sem tudunk kiegészíteni azzal a korrallal, ami a gyáva jelentések időszaka volt; amelyben a szabad cselekedetek és szabad gondolatok nem vihették előre az országot; amelyben idegen ideológia diktált, a hazaszeretet helyett.

A nemzeti oldal – Kedves Jelenlévők – nem képes kiegészíteni sem a korábbi rendszerrel, sem annak örököseivel. Az ideológia helyett a nemzetet választjuk, mert a magyarok fennmaradásának ez a helyes útja.

Már egy évezrede, a keresztény Európa határának utolsó őrszemei vagyunk. Mindvégig nemzeti öntudatunkból fakadóan védjük hazánkat, értékeinket és a nyugatot egyaránt.

A magyarság ugyan helytállt, ám köszönetet vagy segítséget nem kapott viszonzásul. 56 után is így éreztünk, de e cserbenhagyott ország mégsem hagyja cserben sem a magyarokat, sem Európát.

Sebhelyeink emlékeztetnek és erőt adnak akkor is, amikor különböző földrészek új honfoglalói készülnek átrobogni hazánkon.

Hitet merítünk a forradalmi hősök példájából, amikor egymagunknak kell képviselni az igazságot.

Büszkén tekintünk vissza ezeréves helytállásunkra, amikor a szabad nemzetért folytatott harcaink igazolják a jó ügy sikerét.

Bátorság. Szabadság. Nemzet.

Kedves Bonyhádiak!

Köszönöm a megtiszteltetést, hogy önökkel ünnepelhetek, köszönöm, hogy a város befogadta a megyét. Érdekes a kifejezés, de talán így tudom a legjobban érzékeltetni, milyen fontos ez számunkra.

Ugyan van állandó megyeszékhelyünk, ám sokkal lényegesebb, hogy valamennyi település megyeszékhely legyen egy kicsit. A megye él, de így él igazán.

A Völgység rendkívül kedves vidék, szorgalmas, tiszteletre méltó emberek lakják; Bonyhád pedig egyenesen mintavárosnak tekintem. Kiváló példa nem csak a megyében, hanem az országban is. Bizonyára büszkék történelmi múltjukra, értékeikre, közösségeikre, amelyek a megye szempontjából is nagyon fontosak.

Édesanyjuk, édesapjuk révén ismerik, esetleg megélték a helyi történelmet: a zománcgyári eseményeket, az önkényuralom jelképeinek eltávolítását, de legfőképp a remény mindent felülmúló érzését, ami Bonyhád is elérte.

A központi utasítások hiába érkeztek sorra, a vidék kitartott az igaz nemzeti ügy mellett, és az itt élő emberek közül sokan hőssé váltak – tiszteletet érdemelnek bátorságukért, önfeláldozásukért.

56 nem adta meg az önrendelkezés jogát, adott viszont valami mást: hitet és erőt, ami a közösségek és a magyarság épüléséhez kell. Ahogy említettem: szomorú, de büszke a visszaemlékezés október 23-ára; ilyenkor mindig eszünkbe jut, hogy a boldog jövő megteremtéséhez mi az a három dolog, amire szükségünk van:

Bátorság. Szabadság. Nemzet.